

COPIII DIN SAT ÎI SPUNEAU
TUMI-MOARTEA-GLUMII.

De fapt, îl chema Toomey. Domnul Jonathan Toomey. Și, deși nu-i frumos să poreclești oamenii, lui i se potrivea de minune. Pentru că Jonathan Toomey zâmbea doar arareori, iar de răs, nu râdea niciodată. Când trecea pe drum, bombănea și dondănea, pufnea și boscorodea, mărăia și mormăia. Se plângea că la biserică bat clopotele prea des, că păsările ciripesc de-ți sparg timpanele, iar copiii prea fac multă gălăgie când se joacă.

Domnul Toomey era cioplitor în lemn. Ziceau unii că-i cel mai bun din toată valea. Cât era ziua de lungă, stătea la tejgheaua lui de tâmplărie și cioplea jucărioare de-o frumusețe rară din butuci de pin, de nuc și de castan. După cină se așeza pe un scaun incomod în fața căminului și-și fuma pipa, cu privirile pierdute în flăcări.

Jonathan Toomey nu era bătrân, însă, dacă-l vedeai, ai fi jurat că-i un moș, cum umbla aplecat de spate și cu capu-n pământ. Nici nu i-ai fi observat ochii de un albastru limpede cum e cerul de august. Și nici gropița din bărbie... Căci mai toată fața îi era ascunsă de o barbă stufoasă și neșesălată, împănată cu rumeguș și talaș, precum și cu resturi din ce se nimerise să mănânce în acea zi – firimituri de pâine, câte-o bucătică de cartof, stropi de sos uscat.

